

[Energiministeren]

beredt det, som nu bekræftes ved aftalen med Socialdemokratiet. Det ligger også i basisberegningerne, at der over perioden skulle komme en betydeligt øget tilslutning til de kollektive systemer.

Så jeg synes ikke, det er rigtigt at hævde, at dette basisforløb er stillet op sådan, at det med vores handlingsprogram giver et stærkt og godt resultat. Men i øvrigt giver handlingsplanen, hvis vi følger den op, og det er jo det, der er regeringens intentioner, ganske konkrete og afgørende resultater.

Hr. Poul Nielson har også nogle bemærkninger om afgifterne. Jeg vil godt samlet sige til de bemærkninger, der har været om afgiftsproblematikken, at for det første har hr. Duetoft ikke ret, og det ved hr. Duetoft, så det behøver vi slet ikke at vende tilbage til oftere.

For det andet er der ikke tale om, at regeringen hermed siger, at nu går vi ind for afgiftsharmonisering på det energipolitiske område – tværtimod. Det står stadig fast, at regeringen i EF har afleveret et energi- og miljøpolitisk memorandum, som klart fortæller, at Danmark mener, det er nødvendigt at fastholde et højt afgiftsniveau på disse områder. Men det er da klart, at vi interesserer os for at have størst muligt sammenfald mellem det, vi træffer af nye beslutninger på dette område, og det, man beslutter i EF. Det er interessant, at man i EF i stigende grad drøfter problematikken om miljøafgifterne i energisektoren.

Men ellers er det korrekt, som det er nævnt af flere, at der ikke i regeringen er truffet endelig beslutning om, hvorledes denne eventuelle omlægning skal udformes. Det står hen til en nærmere drøftelse, og det har helt klart sin forklaring i, at det nåede vi ikke at få med.

Jeg synes, vi har nået ganske meget, især aftalen om den decentrale udbygning. Vi nåede lige præcis at få udvalgsarbejdet om energiafgifterne afsluttet, og rapporten blev præsenteret samme dag som energihandlingsplanen. Og denne udvalgsrapport er et studium værd for alle, fordi den først og fremmest beskriver, hvor komplekst dette spørgsmål er, og hvilke hensyn der skal tages, hvis man vil ændre. Og det er også klart angivet, at der er ganske god fornuft i at overveje forskellige ændringer, således at vores afgiftspolitik på dette område mere specifikt går ud på at belaste de brændsler, der forurener mest, med den højeste afgift.

Det er især hr. Riishøj, der har ønsket en konkretisering af dette spørgsmål. Jeg har hermed givet en sådan, så langt som jeg kan komme i dag, og jeg synes, vi nu skal gennemdrøfte – det ser jeg også gerne at vi gør i udvalget – afgiftsrapporten for at komme til bunds i, hvad der er af muligheder.

Fru Else Theill Sørensen gør nogle bemærkninger om fordelene ved det decentrale kraftvarmeprogram, som er den besluttede del af den fremlagte handlingsplan, og de er yderst relevante. Der er intet, der taler imod en decentral udbygning af kraftvarmen. Så enkelt tror jeg det kan siges. Der er meget, der taler for det. Vi ved nu, at disse mindre enheder for elproduktion er rentable. De kan klare sig økonomisk i forhold til, hvad det koster at bygge storkraftværker. Vi ved derudover, at de miljømæssigt er helt suveræne i forhold til storkraftværkerne.

Det hænger først og fremmest sammen med, at vi sikrer, at der er anvendelse både for den el, der produceres, og for den varme, der produceres. Vi udnytter altså energien mest effektivt. Og dernæst anvender vi teknologier og brændsler, som giver en meget ren elproduktion.

Oven i disse fordele økonomisk og miljømæssigt får vi en selskabsøkonomisk fordel for naturgasprojektet. Jeg synes, når vi ellers er enige om, at der er behov for at gøre noget for økonomien i naturgasprojektet, at denne sammenhæng er den mest forsvarlige, den mest oplagte, vi overhovedet kan pege på.

Men det er jo et emne, som specielt er til behandling i Folketingets Energiudvalg i den sammenhæng, at der er ændringsforslag til behandling, som udmønter den aftale i forhold til varmforsyningsloven. Jeg er selvfølgelig fortsat parat til, i det omfang udvalget ønsker det, at drøfte de beregningsmæssige forudsætninger for det decentrale program.

Hr. Riishøj var inde på afgiftsproblematikken og derudover på, hvorledes det hænger sammen, dette med de miljømæssige resultater af handlingsplanen, som viser nogle reduktionstal, der kunne se ud til at være præcis de samme – hvad de faktisk også er, når de ses på papiret – som resultaterne af lovkravet om, at kraftværkerne skal nedsætte deres svovl- og kvælstofudslip. Men det er altså en tilfældighed, at det er sådan.